

erkjendelse, naar særlige Omstændigheder tale derfor, selv om Kassen har et mindre Antal end 50, dog ikke under 30. Men videre end til denne Indrømmelse, at det kan ske under Sagttagelsen af behørig Kontrol med, at Forudsætningerne virkelig ere tilstede, gennem Sygekassenspektøren og Ministeren, have vi ikke troet at kunne gaa. Vi have ikke troet i Almindelighed at kunne gaa ind paa denne Betragtning, at en Sygekasse kun med 30 Medlemmer altid skal kunne antages at være i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, selv naar uheldige Forhold indtræde. Derfor har man ikke fra Flertallets Side kunnet gaa ind paa Forslaget til § 3.

Derimod har hele Udvalget ment, at § 4 i Lovforslaget er noget for streng i sine Fordringer, naar det siger med Hensyn til Aldersgrænsen, at „den Aldersgrænse, indtil hvilken Optagelse kan ske, bliver i den enkelte Kasses Vedtægter at sætte til mellem 45 og 55 Aar“, altsaa absolut udelukker fra Optagelse Noget over en Alder af 55 Aar. Dette har forekommet os at være for strengt, idet nemlig Forholdene jo kunne gjøre det meget ønskeligt at optage Personer i en ældre Alder, der maasse først senere ere komne under Forhold, der gjøre det attraaværdigt for dem at blive Medlemmer af en Sygekasse. For dem har man ment, at Forslaget var for strengt og ufornuødent strengt. Thi naar blot Medlemsbidraget, Forsikringspremien, eller hvad man nu vil kalde det, sættes tilstrækkelig høit, vil det efter almindelige Forsikringsregler jo dog kunne ske, at man optager Folk i en ældre Alder, selv om man mener, at Sygdoms sandsynlighed hos dem er større end hos yngre. Vi have derfor ment, at der ikke var Fare ved at sige, at det kan „tillades en Kasse“ at sætte Aldersgrænsen høiere, naar den hele Ordning skjønnes at frembyde tilstrækkelige Garantier“, hvorved vi særlig have tænkt paa det, at der kræves høiere Medlemsbidrag. — Dernæst har hele Udvalget foreslaaet en Ændring til § 5. Paragrafen lyder saaledes: „Om Noget efter Stilling, Livsvilkkaar eller Helbredstilstand kan være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, afgjøres i Tvivlstilfælde af Sygekassenspektøren, hvis Kiendelse kan indantes for Indenrigsministeren.“ Det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal, som det her dreier sig om. Det gælder om, hvorvidt Vedkommende ifølge sin Stilling, Livsvilkkaar eller Helbredstilstand overhovedet kan komme ind i en Sygekasse. Det er ved Anvendelsen af § 4 altsaa det egentlig afgjørende Punkt i Loven, og det har forekommet os vel værdt at søge om muligt at finde en

stærkere Garanti for den rigtige Afgjørelse — en Afgjørelse, som ikke blot i sig selv er rigtig, men for hvilken man bøier sig i fuld Tilslutning fra alle Sider — end den, der ligger i den Fremgangsmaade ad administrativt Veie, som her er påtænkt, og det mente man isjov at kunne opnå paa den Maade, at Afgjørelsen skulde finde Sted ved et Udvalg, hvor den paagældende Person's Interesser skulde varetages af et af vedkommende Kommunalbestyrelse udnævnt Medlem og Kassens Interesser af Formanden, hvorhos Bøgen skulde have Sæde i Udvalget. Det er ganske vist, at denne Ordning kunde medføre nogen Banfærlighed, fordi disse Personer efter Omstændighederne kunde tænkes at bo paa forskellige Steder, altsaa ved Spørgsmaalet om, hvorledes de skulde bringes sammen, og ligeledes ved Spørgsmaalet om, hvorledes Udgifterne derved skulde udredes. Banfærligheden har man imidlertid nu ved Formuleringen søgt at afværge paa den Maade, at man i Almindelighed har sagt: „Et Udvalg, bestaaende af et Medlem, udnævnt af Kommunalbestyrelsen paa det Sted, hvor den Paagældende bor, et Medlem af vedkommende Kasses Bestyrelse, som udpeges af denne, samt Kassens Bøge“. Denne Kombination af de Personer, som skulle danne Udvalget, synes navnlig at være praktisk, naar en anerkjendt Sygekasse ikke har bestemte Grændser, men strækker sig over hele Landet. I saadanne Tilfælde vil vistnok en saadan Sygekasse have Filialer af Bestyrelsen, saa at det kan forudsættes som noget Selvfølgeligt, at man vil udpege det Medlem af Bestyrelsen, som bor paa det Sted, hvor den Person er, som ønsker Optagelse, men om hvis Optagelse der er Tvivl; saadanne Kasser ville sandsynligvis ikke have nogen fast Bøge, og paa dem passer altsaa ogsaa det, at de skulle antage en Bøge, som skal tiltræde Udvalget. Det kan selvfølgelig ogsaa være Bøgen paa det Sted, hvor Medlemmet bor. Man har ment, at denne Ordning uden Banfærlighed kan effektueres; men man indvømmer paa den anden Side, at det er misligt, om der skulde komme en forskjellig Praxis ud af disse Afgjørelser af lokale Udvalg, og man har derfor vedblivende sluttet sig til Forslaget, forsaavidt som man mener, at dette Udvalgs Afgjørelser ikke skulle være endelige, men kunne indantes for Indenrigsministeren. Derved bliver Indenrigsministerens Afgjørelse den endelige Afgjørelse; men faktisk vil dog Udvalgets Afgjørelse have en saa stor Betydning ogsaa for Indenrigsministeren, at den aabenbart kun, naar afgjørende Grunde ere tilstede, vil fraviges.